

вработитѣ; вглеждаше се въ далечъ мѣрналитѣ се бѣли облачки на синия небосклонъ и му се стори, че тукъ е нѣкакъ особено тихо. Такава широка, необятна тишина, каквато голѣмия градъ незнае; че тукъ е тѣй свѣтло и шеметно ведро, каквато ведрина и свѣтлина въ града нѣма; небето му се виждаше тѣй лазурно и приветливо, каквото никога не е виждалъ подъ свода на града. ., И това го обайваше, радваше го, унисаше го въ нови усѣщания, извикваше у него свеже настроение; мамѣха го неизпитвани желания. Следъ мжчителнитѣ дни, подиръ подписването на полицата; следъ мжкитѣ по задълженията си и горчивинитѣ, които изпитваше всѣкога, кога на улицата, въ театъра, въ кафенето срѣщаше своя кредиторъ — сега тѣй се чувствуваше, като да е снелъ отъ плещи единъ твърде тежъкъ товаръ.

Той намираше, че тукъ е наистина мѣсто за отдихъ. И сега, когато знаеше, че на падежа ще може да посрѣщне полицата; че е избавенъ отъ позора, който го заплашваше, чувствуваше се още по-леко, възражданъ и му се искаше да гледа, гледа отъ прозореца необятното синьо небе, съ бѣлитѣ облачки; да се радва на сѣнчестата градина, где заедно съ Койка, ще тичать, ще се люлѣятъ и ще пѣятъ. И кога си спомни за нея, още по-приятно му стана на гърди.

— Мило дете! — прошепна въ себе си той. И боязливо се избърна да се увѣри, да ли не е произнесълъ високо тия думи и дали не го е чулъ Стойко.

Ала Стойко бѣше задрѣмалъ и Боянъ се успокои.

— Мило сжщество! — прошепна той. Не дете — пеперудка, — се поправи той. Лека, игрива, жизнерадостна. Въ погледа му се мѣрна образа на Койка и нѣщо погали гърди.

... Когато Койка бѣше по-малка, и не поличаваше момичето въ нея, той се отнасяше съ нея, като съ